

Predraga braćo i sestre!

U ovoj prekrasnoj katedralnoj bazilici, posvećenoj Bezgrješnom Začecu, Majci Utjelovljene Riječi i Zaštitnici Ekvatorijalne Gvineje, okupljeni smo kako bismo slušali Riječ Gospodnju i slavili Spomen-čin koji nam je On ostavio kao vrhunac i izvor života i poslanja Crkve.

Euharistija doista u sebi sabire sva duhovna dobra Crkve: ona je Krist, naša Pasha, koji nam se daruje; ona je Živi kruh koji nas siti; ona je prisutnost koja nam objavljuje beskrajnu Božju ljubav prema cijeloj ljudskoj obitelji i Njegovo trajno dolaženje u susret svakoj ženi i svakom muškarcu, pa i danas.

Radujem se što mogu slaviti zajedno s vama, zahvaljujući Gospodinu za 170 godina evangelizacije u ovim područjima Ekvatorijalne Gvineje. Ovo je ujedno i lijepa prigoda da se spomenemo svega dobra koje je Gospodin učinio te da izrazim svoju duboku zahvalnost brojnim misionarima i misionarkama, dijecezanskim svećenicima, katehistima i vjernicima laicima koji su svoj život posvetili služenju Evanđelju.

Oni su prihvatili očekivanja, pitanja i rane vašega naroda, rasvjetljujući ih Riječju Gospodnjom i postajući znak Božje ljubavi među vama. Svojim životnim svjedočanstvom surađivali su u dolasku Kraljevstva Božjega, ne bojeći se trpjeti zbog svoje vjernosti Kristu. To je povijest koju ne smijete zaboraviti: s jedne strane, ona vas povezuje s apostolskom i sveopćom Crkvom koja vam je prethodila, a s druge strane, pratila vas je u tome da i sami postanete protagonisti evanđeoskoga navještaja i svjedoci vjere, ispunjavajući one proročke riječi koje je na afričkome tlu izgovorio sveti papa Pavao VI.:

“Od sada ste vi, Afrikanci, sami svoji misionari. Kristova Crkva doista je posađena u ovoj blagoslovljenoj zemlji” (*Propovijed na završetku Simpozija afričkih biskupa*, Kampala, Uganda, 31. srpnja 1969.).

U tom ste duhu danas pozvani nastaviti put koji su utrli misionari, pastiri i laici koji su vam prethodili. Od svih i svakoga traži se osobno zalaganje koje obuhvaća čitav život, kako bi vjera, tako radosno slavljena u vašim zajednicama i liturgijama, hranila vaša djela ljubavi i vašu odgovornost prema bližnjemu, za promicanje općega dobra.

Takav napor zahtijeva ustrajnost, trud, ponekad i žrtvu, ali je znak da smo doista Kristova Crkva. Prvo čitanje koje smo danas čuli, u svega nekoliko redaka, govori nam kako Crkva koja s radošću i bez straha naviješta Evanđelje može zbog toga biti i progonjena (usp. Dj 8,1-8). S druge strane, Djela apostolska također nam svjedoče da, dok su kršćani prisiljeni bježati i raspršuju se, mnogi prilaze Riječi Gospodnjoj te vlastitim očima gledaju kako bolesni na tijelu i u duhu ozdravljaju. To su čudesni znakovi Božje prisutnosti koji rađaju velikom radošću u čitavome gradu (usp. rr. 6-8).

Tako i mi, braćo i sestre, i onda kada osobne, obiteljske i društvene okolnosti nisu naklonjene, možemo polagati svoje pouzdanje u Božje djelovanje, koje daje da dobro sjeme Njegova kraljevstva klija na mjestima nama nepoznatima, i onda kada se čini da je sve oko nas pusto, pa čak i u trenucima tame. S tim pouzdanjem, koje je ukorijenjeno više u snazi Njegove ljubavi nego u našim zaslugama, pozvani smo ostati vjerni Evanđelju, naviještati ga, živjeti u punini i radosno svjedočiti. Bog nam ne će uskratiti znakove svoje prisutnosti i, još jednom, kao što nam je Isus rekao u Evanđelju koje smo upravo slušali, bit će za nas Kruh života koji utažuje našu glad (usp. Iv 6,35).

Koja je glad koju osjećamo? I za čim danas gladuje ova zemlja? Geslo mojega posjeta glasi: "Krist, svjetlo Ekvatorijalne Gvineje prema budućnosti nade", i možda je upravo to danas najveća glad: glad za budućnošću, ali za budućnošću koju nastanjuje nada koja može roditi novom pravednošću i donijeti plodove mira i bratstva. I ne radi se o nepoznatoj budućnosti koju bismo trebali pasivno čekati, nego o sutrašnjici koju smo upravo mi, uz Božju milost, pozvani graditi. Budućnost Ekvatorijalne Gvineje prolazi kroz vaše odluke; povjerena je vašem osjećaju odgovornosti i zajedničkomu zalaganju za čuvanje života i dostojanstva svake osobe.

Stoga je nužno da se svi kršteni osjećaju uključenima u djelo evangelizacije, da postanu apostoli ljubavi i svjedoci nove ljudskosti.

Riječ je o sudjelovanju, uz svjetlo i snagu Evanđelja, u cjelovitom razvoju ove zemlje, u njezinoj obnovi i preobrazbi. Velika su prirodna bogatstva kojima vas je Stvoritelj obdario: potičem vas da surađujete kako bi ona bila blagoslov za sve. Neka vam Gospodin pomogne da sve više postajete društvo u kojemu svatko, prema različitim odgovornostima, radi na službu općega dobra, a ne partikularnih interesa, nadvladavajući nepravedne nejednakosti između povlaštenih i zapostavljenih. Neka rastu prostori slobode, neka se uvijek čuva dostojanstvo ljudske osobe: mislim na najsiromašnije, na obitelji u poteškoćama; mislim i na zatvorenike, često prisiljene živjeti u zabrinjavajućim higijenskim i zdravstvenim uvjetima. Braćo i sestre, Ekvatorijalnoj Gvineji potrebni su kršćani koji će preuzeti sudbinu svoje zemlje u svoje ruke. Zato vas želim ohrabriti: ne bojte se naviještati i svjedočiti Evanđelje! Budite vi graditelji budućnosti nade, mira i pomirenja, nastavljajući djelo koje su misionari započeli prije 170 godina.

Neka vas na tom putu prati Djevica Marija Bezgrješna. Neka zagovara za vas i učini vas velikodušnim i radosnim Kristovim učenicima.